

**Výroční zpráva Ministerstva zdravotnictví o činnosti v oblasti poskytování informací
ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím
za rok 2017**

a)	počet podaných žádostí o informace	251
	počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti	45
b)	počet podaných odvolání proti rozhodnutí	9
	<ul style="list-style-type: none"> • <i>ve čtyřech případech doporučila rozkladová komise rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání,</i> • <i>ve čtyřech případech bylo rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno,</i> • <i>v jednom případě bylo rozhodnutí ve výroku I. potvrzeno a ve výroku II. vráceno k novému projednání.</i> 	
c)	opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení.	3
	<p><i>"Anonymizované kopie:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 193/2014 - 37 ze dne 18. 1. 2017,</i> • <i>nálezu Ústavního soudu č.j. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017,</i> • <i>rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 3 A 67/2015 - 44 ze dne 11. 4. 2017,</i> <p><i>jsou přílohou této výroční zprávy."</i></p>	
d)	počet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence	0
e)	počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení	7
	<ul style="list-style-type: none"> • <i>šest podaných stížností směřovalo do způsobu vyřízení žádosti o informace, stížnostem bylo ve všech případech vyhověno ministerstvem postupem dle ust. § 16a odst. 5 zákona:</i> <ul style="list-style-type: none"> <i>- ve třech případech vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti</i> <i>- a ve třech případech poskytnutím požadované informace.</i> • <i>v jednom případě stížnost směřovala proti výši úhrady požadované v souvislosti s poskytováním informací, výše úhrady byla ministrem zdravotnictví potvrzena.</i> 	
f)	další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona	0

**Příloha k Výroční zprávě o činnosti v oblasti poskytování informací ve smyslu § 18
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím
za rok 2017**

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 193/2014 - 37 ze dne 18. 1. 2017

Nejvyšší správní soud rozhodl ve výroku I., že se kasační stížnost zamítá, ve výroku II. že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a ve výroku III. že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Opis podstatných částí rozsudku:

„Kasační stížnost není důvodná (...) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s městským soudem v tom, že na výše uvedenou žádost se informační zákon vůbec nepoužije. Ačkoli je toto podání formálně označeno jako „Žádost o informace podle zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“, z jeho obsahu je evidentní, že se stěžovatel nedomáhá poskytnutí údajů týkajících se působnosti žalovaného či orgánů jemu podřízených tak, jak předpokládá § 2 informačního zákona, ale podrobného sdělení, jakým způsobem mu byly či nebyly poskytnuty údaje v minulosti požadované na podkladě jiné žádosti. Obsah podání ze dne 15. 11. 2012 tedy nasvědčuje tomu, že stěžovatel neusiloval o získání pro něj nových informací, ale naopak o získání informací, které mu již z logiky věci musely být známy. Takové pojetí informační povinnosti je neudržitelné, neboť by z práva na informace činilo nástroj k šikaně povinných subjektů, což jistě nebylo cílem zákonodárce. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že na podání ze dne 15. 11. 2012 městský soud správně nahlížel nikoli z hlediska jeho formálního označení, ale z hlediska jeho skutečného obsahu a smyslu. Konsekventně platí, že nepodléhalo-li výše uvedené podání režimu informačního zákona, neměl žalovaný ani povinnost na toto podání reagovat způsobem, který informační zákon předvídá, a z téhož důvodu jsou tak irelevantní veškeré námitky, jimiž stěžovatel brojí proti formě a obsahu reakcí, kterých se mu od žalovaného dostalo. V řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je esenciální podmínkou, jejíž naplnění musí být zkoumáno a prokázáno, právě existence povinnosti správního orgánu zahájit řízení, neboť jedině v něm lze vydat meritorní rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Za situace, kdy správní orgán (v řešené věci povinná osoba) takovou povinnost nemá (což je případ dané věci), je pojmově vyloučeno vyhovět žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu. Dikci § 79 odst. 1 s. ř. s. je dále nutno vykládat v kontextu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 2 Ans 4/2004 - 116, a ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 Ans 6/2009 - 83, z nichž plyne, že nečinnostní žalobou se nelze domáhat ani vydání procesního rozhodnutí nebo provedení jiného (neformalizovaného) procesního kroku. Zdejší soud rovněž dlouhodobě judikuje, že žaloba na ochranu proti nečinnosti nemůže sloužit jako prostředek k vydání rozhodnutí konkrétního obsahu či rozhodnutí směřujícího k určitému výsledku, neboť soud při rozhodování o tomto typu žalob v žádném případě nemá suplovat činnost správního orgánu a předjímat, jak má být v dané věci postupováno, potažmo rozhodnuto (srov. například rozsudek ze dne 2. 12. 2010, č. j. 5 Ans 11/2010 - 104). (...) Rovněž námitka stěžovatele, že v souzené věci neměl městský soud provádět důkaz celým správním spisem, ale toliko jeho konkrétními částmi (listinami), je taktéž nedůvodná a zcela přílehlavě se k ní vyjádřil již městský soud. Jak uvedl, ve věci je veden jeden spis, který tvoří jeden celek a jeho části jsou vzájemně provázány. Právě vzájemná spojitost jednotlivých žádostí, odpovědí na ně či stížností na postup žalovaného, vylučuje, aby se správní soudy při přezkumu soustředily pouze na ty listiny, které stěžovatel pokládá za věcně relevantní, ale naopak si žádá, aby všechny listiny byly posuzovány ve vzájemném kontextu. Konečně i námitka, že za žalovaného vystupovala před městským soudem osoba, která k tomu nebyla oprávněna, byla městským soudem náležitě a zevrubně vypořádána; lze se zcela ztotožnit jak s názorem, že vyjádření žalovaného správního orgánu má pro posouzení důvodnosti žaloby spíše jen okrajový význam, tak i s odkazem městského soudu na Organizační řád Ministerstva

zdravotnictví, z něhož lze bez pochybností dovodit oprávnění Mgr. ..., za žalovaného jednat. Formulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Jelikož je řízení o kasační stížnosti ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), pak kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci. Vzhledem tedy k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., rozsudkem zamítnout.“

Nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017

Ústavní soud rozhodl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011-84, se ruší, neboť jimi bylo porušeno základní právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Opis podstatných částí rozhodnutí:

„21. Obecné soudy v projednávané věci nedostály požadavkům ústavního pořádku na rozhodovací činnost, nedostatečně se vypořádaly s meritem věci, zjednodušeným a paušalizujícím přístupem upřednostnily ochranu práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti na úkor práva na informace. Ústavní soud není povolán přezkoumávat skutková zjištění a z nich vyvozené právní posouzení věci v konkrétním případě, a proto se blíže nezabýval závěrem správních soudů, že předmětná právní analýza naplňuje atributy autorského díla; nezabýval se ani obsahem smlouvy o poskytování právních služeb, na jejímž základě byla právní analýza zpracována. 22. Ústavní soud zrušil rozhodnutí obecných soudů proto, že se nedostatečně zabývaly povahou požadované informace a tím, nakolik by její zpřístupnění znamenalo skutečné, materiální porušení autorských práv, a to případně i s ohledem na obsah právní analýzy, která je součástí správního spisu – byť zapečetěná, aby nebyla přístupná účastníkům v rámci nahlížení, čímž by fakticky obešli předmět řízení. Soudy se nezabývaly charakterem konkrétního dokumentu ani obecnější úvahou, nakolik právní analýza vůbec může být kvalifikovaným předmětem autorského práva. Nezohlednily, že právní posouzení tohoto druhu může představovat detailní, vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora, na druhou stranu však může jít pouze o stručné shrnutí použitelných ustanovení zákona s několika prostými úvahami k aplikaci na určitou typovou situaci. Nepozastavily se nad okolností, že právní analýzy a stanoviska advokáti pojmově vytvářejí nikoli pro vnitřní potřebu, ale právě pro jejich další užití při realizaci práv a povinností objednatele. 23. Správní soudy vyslovily závěr, že není přípustné, aby výsledky dlouhodobé, náročné a složité tvůrčí činnosti autora byly bez dalšího poskytnuty třetím osobám na základě žádosti o informace, aniž by se ovšem vyjádřily k tomu, zda předmětná právní analýza tyto atributy naplňuje; neověřily, nakolik analýza svými vlastnostmi odpovídá takto formulovaným obecným kritériím a zda by její zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv, nevyhodnotily ani povahu zásahu do práva na informace spojenou s odmítnutím žádosti. Stranou pozornosti správních soudů zůstala možná kolize práva na informace na straně jedné a ochrany autorských práv na straně druhé, i to, zda je třeba se kolizi zabývat, ať již v rovině prosté (bezformální) úvahy či za pomoci kvalifikovanějšího testu proporcionality. (...) 25. Správní orgány obou stupňů navíc založily svá rozhodnutí o odmítnutí žádosti na podstatně odlišném právním základu než následně správní soudy v rámci přezkumu jejich rozhodnutí. Správní orgány vyšly z § 2 odst.

4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se povinnost poskytovat informace netýká

dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, a žádost o informace odmítly s tím, že pod tuto výlukou spadají i právní výklady – jako v posuzované věci. Odkaz na ochranu autorských práv se vyskytl pouze v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to spíše na okraj, jako případný další důvod nevyhovění žádosti; rozkladový orgán tuto linii nezmínil vůbec a otázka použití výluky podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona se plně rozvinula teprve v rámci přezkumného řízení před správními soudy. III. Závěr 26. Z výše uvedených důvodů dospěl Ústavní soud k závěru, že v projednávané věci bylo zasaženo do ústavně zaručených práv stěžovatelky. Neshledal ovšem zásah do práva na informace podle čl. 17, jak navrhovala stěžovatelka, ale do práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny spočívající v tom, že obecné soudy se nedostatečně zabývaly splněním podmínek pro odmítnutí žádosti o informace. 27. Ústavní soud proto ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyslovil, že napadenými rozsudky Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu, že ústavní stížnosti bylo vyhověno, podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu uvedená rozhodnutí zrušil.“

Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 3 A 67/2015 - 44 ze dne 11. 4. 2017

Městský soud v Praze ve výroku I. rozhodl, že rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 15. 4. 2015, č. j. MZDR 12292/2015-3/PRO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení a ve výroku II. žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce. Opis podstatných částí rozsudku:

„Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z následujících důvodů: Z napadeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 2. 3. 2015 č. j. MZDR 28840/2014 vyplývá, že k zápisu ministerstva o poradě ze dne 23. 9. 2009 ministerstvo uvedlo, že předmětný dokument nemá ve své dispozici. Zaslaný dokument není podepsán, patrně se nejedná o výstup činnosti povinného subjektu. Dokument nikdy nebyl evidován identifikátorem do spisové služby a ministerstvo jej nemá ani ve fyzické podobě. Dokument není uveden ani v žádném jiném zdroji, např. jmenném rejstříku. Z tohoto důvodu ministerstvo nemůže potvrdit autenticitu dokumentu, jak požaduje žalobce. Důvodem odmítnutí informace je skutečnost, že povinný subjekt informaci nemá fakticky k dispozici. Ministerstvo proto opírá své odůvodnění o obecné ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že důvod pro neposkytnutí informace může být i faktické povahy. Typickým faktickým důvodem je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (viz rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007- 56). Nicméně i když po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm oprávněně požadovat přesné a přezkoumatelné zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru, že požadované informace skutečně nemá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41). Povinný subjekt nemůže odmítnout poskytnutí informace s odkazem na to, že je fakticky nemá k dispozici, aniž by bylo dáno najisto, že je skutečně a aktivně vyhledával a že neexistuje žádná pochybnost o tom, že požadovaný dokument skutečně v dispozici povinného subjektu není. V daném případě ministerstvo uvedlo, že dokument nebyl evidován v rámci spisové služby, nebyl nalezen fyzicky a není o něm zmínka ani v žádném rejstříku. Nicméně i když povinný subjekt danou informaci nemá, je povinen ji nově vytvořit v případech, kdy je povinen danou informací disponovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41). Pokud by povinný subjekt měl zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu) a po šetření by zjistil, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny, pak by měl povinnost je znovu vytvořit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014- 41).

Otázkou tedy zůstává, zda mělo ministerstvo povinnost dotčený dokument evidovat podle pravidel spisové služby plynoucích ze zákona o archivnictví, nebo podle správního řádu.

Ministerstvo je veřejnoprávním původcem, který má povinnost uchovávat dokumenty ve smyslu § 3 odst. 1 ZAsSS. Veřejnoprávní původce jakožto určený původce provádí spisovou službu ve smyslu § 63 odst. 1 ZAsSS. Skutečnost, které dokumenty vytvořené původcem budou vedeny v rámci spisové služby, určuje spisový řád ve smyslu § 66 ZAaSS. Přitom veřejnoprávní původce má povinnost takový spisový řád vést. Ve spisovém řádu je uvedeno, které dokumenty vytvořené původcem mají být evidovány a které naopak evidenci nepodléhají a nemají úřední charakter, jak dlouho se dokumenty evidují a kdy a jak se vyřazují. Z napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu není zřejmé, podle jakých pravidel žalovaný určuje, které dokumenty (ve vztahu k posuzované otázce) jsou evidovány v rámci spisové služby a které nikoli. Z rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný neměl povinnost daný dokument mít k dispozici, v kladném případě, které skutečnosti žalobcem tvrzenou skutečnost vylučují (např. chronologické pořadí jednotlivých položek ve spisové evidenci). Za této situace soud nemůže posoudit, zda bylo odepření informace zákonné. Z tohoto důvodu má soud za to, že v části, která se týká zápisu o poradě, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). K dopisu ministra zdravotnictví ze dne 21. 11. 1996, dopisu náměstka ministra zdravotnictví policejnímu prezidentovi ze dne 21. 11. 1996 a dopisu předsedkyně vyšetřovací komise kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004 lze konstatovat, že ministerstvo odmítlo poskytnout požadované informace s odvoláním na princip proporcionality. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 2. 3. 2015 č. j. MZDR 28840/2014 ministerstvo uvedlo, že Česká republika je v právním sporu se společností, kterou zastupuje žalobce. Informace, které žalobce požaduje, mohou být použity v různých řízeních. Ministerstvo proto dovodilo, že v daném případě dochází ke střetu práva na informace s veřejným zájmem. K tomu uvádí, že právní spor je veden před zahraničními soudy. Nelze proto připustit, aby právní obrana České republiky byla principiálně narušena tím, že by stát poskytl protistraně v paralelním soudním řízení dokumenty, které mohou ovlivnit procesní pozici státu. Bylo by tím narušeno právo státu na spravedlivý proces. Ministerstvo v rozhodnutí provedlo test proporcionality, na základě něhož došlo k závěru, že je třeba upřednostnit právo státu jako účastníka soudních sporů vedených s klientem žalobce, pro něhož tyto informace požaduje. V napadeném rozhodnutí nejsou důvody odmítnutí blíže rozvedeny. Takové odůvodnění odepření informací je dle soudu nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje zákonný důvod pro odepření informace podle informačního zákona. Jak již bylo výše uvedeno, z ust. § 12 informačního zákona vyplývá, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Tvrzená ochrana procesních práv státu v jiném soudním řízení vedeném mezi státem a klientem žalobce nespadá pod žádný zákonem uvedený důvod pro odepření informace. Na podporu uvedeného soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, dle něhož „správní orgán, který má obecnou povinnost poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nemůže jejich poskytnutí omezit nad rámec zákonných výjimek.“ Odmítnutí žádosti o informace musí vždy obsahovat náležité a dostatečně konkrétní odůvodnění, přičemž odmítnutí se musí výslovně opírat o důvod vymezený v zákoně. Jinými slovy v rozhodnutí musí být uveden odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, podle kterého k odmítnutí poskytnutí informace došlo. V daném případě v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí chybí konkrétní zákonný důvod, pro který by bylo nutno poskytnutí informace odepřít. Ve výroku napadeného rozhodnutí se žádost žalobce v rozsahu bodu 19 odmítá s odkazem na § 15 odst. 1 ve spojení s § 7 informačního zákona. Není však vůbec zřejmé, pod který ze zákonných důvodů zamýšlel žalovaný podřadit důvod spočívající v procesní ochraně státu v řízení vedeném mezi státem a klientem žalobce. Z tohoto důvodu považuje soud rozhodnutí v části týkající se shora specifikovaných dopisů za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). K dopisům ředitele BIS ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a 30. 10. 2000, dopisu ředitele ÚZSI ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 2. 3. 2015 č. j. MZDR 28840/2014 uvedlo, že tyto dokumenty „vykazovaly

vlastnosti utajovaných informací ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací“ Poté, co dokumenty žalobce zaslal ministerstvu datovou zprávou, bylo nahlášeno podezření z možného neoprávněného nakládání s utajovanou informací Národnímu bezpečnostnímu úřadu (dále jen „NBÚ“), dokumenty nebyly ze systému elektronické spisové služby ministerstva vytištěny a elektronické obrazy dokumentů byly ze systému odstraněny. Ministerstvo bylo sice příjemcem uvedených dopisů, avšak nadále obsah dopisů podléhá režimu zákona o ochraně utajovaných informací. Pouze původce dokumentů je oprávněn měnit stupeň utajení. V napadeném rozhodnutí ministr doplnil, že nelze komentovat důvodnost utajení dokumentů, neboť to nemůže posuzovat. Ministerstvo nebylo původcem dopisů a nepřísluší mu měnit stupeň utajení či dokumenty zcela odtajnit. Ochrana utajovaných informací podle § 7 informačního zákona je jednou z výluk práva na informace, neboť tím zákonodárce upřednostňuje jiný legitimní veřejný zájem. Je třeba uvést, že ochrana utajovaných informací je zákonným důvodem pro odepření informací. Podle § 7 informačního zákona je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Utajovanou informací je podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyžazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139). Podle § 139 zákona o ochraně utajovaných informací Úřad zpracovává návrh seznamu utajovaných informací. Seznam utajovaných informací vydá vláda svým nařízením a seznam utajovaných informací klasifikuje jednotlivou utajovanou informaci do jednoho či více stupňů utajení podle § 4. Utajovaná informace se klasifikuje několika stupni utajení. Stupněm „Přísně tajné,“ jestliže její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit mimořádně vážnou újmu zájmům České republiky, stupněm „Tajné“, jestliže její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit vážnou újmu zájmům České republiky, stupněm „Důvěrné,“ jestliže její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit prostou újmu zájmům České republiky, a stupněm „Vyhrazené“, jestliže její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky (§ 4 zákona o ochraně utajovaných informací). V daném případě napadené prvostupňové rozhodnutí uvádí pouze zcela vágně, že tyto dokumenty „vykazovaly vlastnosti utajovaných informací“, přičemž ministr k tomu dodává, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že právě z toho důvodu, že kopie dokumentů zaslaných žadatelem prostřednictvím datové schránky vykazovaly v době přijetí známky utajovaných informací, muselo a bylo s nimi naloženo podle zákona o ochraně utajovaných informací a byly-li dokumenty takto shledány jako utajované NBÚ, lze dovodit, že i nadále dokumenty utajované jsou. Soud konstatuje, že v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí není specifikováno, kdy přesně byly dotčené dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti, popř. v jakém stupni utajení a jaká újma by ve smyslu § 3 zákona o ochraně utajovaných informací hrozila vyžazením informace. V případě odepření poskytnutí informace podle § 7 informačního zákona je soud oprávněn v úplnosti přezkoumat obsah požadované informace. Aby soud mohl konstatovat, že odepření informace bylo zákonné, musí mít možnost přezkoumat, zda se skutečně jedná o utajovanou informaci. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73: „Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je možnost soudu seznámit se s dokumenty, na nichž je rozhodnutí založeno, v tomto případě dokumentu obsahující údajně utajovanou informaci, naprosto zásadní. (...) Napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisu, který žalovaný v rámci soudního řízení doložil.“ Městský soud v Praze proto ve shodě s předchozí judikaturou musí konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je i v části týkající se dopisů ředitelů BIS a ředitele ÚZSI ministři, resp. ministryni zdravotnictví nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. (...) Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.“